

Още за покаянието и поста

Цялата богослужерна практика на Църквата е насочена именно към това – да настрои душите на Божиите чеда, наследници по обещание, Христови сподвижници, народ свет, царствено свещенство, люде придобити - да настрои душите ни за истинска съзнаваемост на нашата греховност. Това неминуемо ще роди покаяние и молитвен вопъл на съкрушеното сърце. Защо толкова рядко обаче влизаме в храма? А когато там се случва нещо – свещеникът и певците пеят, кадят се иконите – защо бързаме да запалим свещ и да си тръгнем веднага, сякаш това, което се случва, не е за нас.

Та нали именно за нас е Преждеосвещената литургия – този древен чин, достигнал на Запад благодарение на свети Григорий Двоеслов, чието име навеки се свързва с тази единствена по рода си вечерня, на която можем да се причастим, вечерня, която се отслужва сутрин в делничните дни на поста. Защото Църквата чака, обича, копнее, милее за своите чеда, отворила обятия Църквата ни приканва в своето лоно – Христос. Нейният Глава, крайъгълен камък, дава Своето Тяло и Божествена Кръв, за да добием живот вечен. Защо ние, за които е устроено това чудно тържество, пред което немеят дори ангелите, защо ние сме вън от храма? Разговорите в кафенетата, прегледи на социалните мрежи, любими предавания, а понякога и тежки житейски грижи ни делят от входа на храма, делят ни от тайнствения възглас на свещеника „Свет Христов просвещаа всех“, делят ни от копнежа по нетварната светлина, която ние, Христовите, можем не само да съзерцаваме, но можем и да приемем чрез Светото Причастие.

Наистина ли сме толкова отдалечени от корените на родното си верую? Та допреди немного време нашите праядовци и прабаби всяка неделя са били в храма и макар не особено грамотни, свято са пазели вратата си.

Какво става с нашия окаян народец, потопен в смрадания сос на неоезическата епоха, закърмен с преяждане, зодии, суеверия, екстрасенси и всевъзможни заблуди? Как скърбят за нас българските светии, духоносни закрилници на нашия народ, скърбят за нашето духовно невежество и нерадение, за нас, съвременните хора, тотално предадени на извратен ум.

Църквата ни призовава към покаяние. Църквата ни призовава към опомняне, защото не може вечно да се оправдаваме, че не са ни възпитали като християни. Апостолът ни кани с думите „**Дойди и виж!**“ (Йоан 1:46), а ние идваме и се отзоваваме толкова, колкото нашия егоистичен светогледец ни позволява, скривайки се зад „сентенции“ като „Прекален светец и Богу не е драг“ ...

2021 г.